

"Beber de cine", la cultura de l'alcohol a la pantalla

Antoni Oliver

José Luis Garci (Madrid, 1947) fa un recorregut sentimental i cinematogràfic per la cultura de l'alcohol. La beguda resulta molt cinematogràfica, no parlem ja de literària, i, encara que no es tracti d'hàbits sans, políticament correctes, juntament amb el tabac, han donat moltes escenes memorables. Garci a *Beber de cine* aprofita per parlar de cinema, dels seus amics, de pel·lícules que li agraden de l'oscar -que ara pot repetir- i de Buñuel que és molt millor com a director de cinema que com a inventor del "buñueloni" un "negroni" bastant impassable, cap cimera de la cocteleria mundial per descomptat.

La primera sensació que es té en llegir el llibre és que s'està escoltant a Garci, la prosa de Garci destaca per la seva oralitat. Escriu com parla o parla com escriu, no ho sé, però quan llegeixes estàs escol-

tant la veu de Garci que va desgranant obsessions, anècdotes, humor i fina ironia.

Record imprescindible per la mítica *Casablanca* la pel·lícula en que més es beu i fuma de tota la història del cinema. El món, ja se sap, sempre du un parell de copes de retard. Així com sempre són les tres de la matinalda -Scottie dixit- sempre anam endarrere amb això de les copes, o endarrere de la darrera copa, que mai és la darrera, com se sap. En definitiva, que hi ha una setada pel món. S'ha de mitigar la lucidesa d'alguna manera i, també ja se sap, que no es pot confiar mai en una persona abstèmia del tot. No són de fiar.

La beguda està indissociablement lligada a la nit, la nit és un lloc de l'ànima, com els Mars del Sud per Conrad, o el desert als westerns. De la nit també en parla Garci i diu que després d'una nit de periple de bar en bar, al dematí és obligat un bon Bloody Mary. Un Bloody Mary -sang de Maria- és com una sopa. Alimenta i no passa ni pel fetge, va directament al cervell.

Després d'aquestes consideracions que fa Garci sobre la nit, la ressaca i el BM desfilen pel llibre tots els mites de les ombres que es puguin imaginar. Mitchum, Bogart, Rita Hayworth, Kim Novak, Shirley MacLaine, Cyd Charise, Audrey Hepburn, Dorothy Malone (dita per Garci "Buenone" per raons òbvies) Sinatra i Nat King Cole, estan a olimp dels mites, entre d'altres, associats a una determinada beguda.

Especial homenatge, al capítol dedicat al "negroni" a Audrey Hepburn i Wiliam Wyler. És veritat que Wyler és un dels millors directors de tots el temps. Basta recordar *Los mejores años de nuestra vida* una pel·lícula superba, rodona, amb unes interpretacions clavades, i on no hi sobra un metre, tot està absolutament ami-

dat. Diu la llegenda que Wyler va aconseguir treure a Audrey Hepburn una interpretació magistral a base de fer-li beure un negroni cada dia a *Vacaciones en Roma*. La veritat és que *Vacaciones en Roma* té uns intèrprets extraordinàries. Endemés de la inoblidable Hepburn, ¿què dir de Gregory Peck? Segons Garci els negronis li donaren a Audrey Hepburn un estat de gràcia interpretatiu difícil de superar. Potser que tengui raó.

El whiskey Sour és l'excusa per parlar de *Tierra de faraones* perquè el seu amic Howard Hawks volia tenir un Nobel als títols de crèdit, sembla que només va escriure una frase, i va fer parlar el faraó com un coronel de Kentucky. La importància de Faulkner, en aquest cas, no va ser la d'un guionista, en ocasions molt inspirat, sinó que ve donada per haver introduït a Hollywood en la cultura del bourbon.

El llibre de Garci, en definitiva, és de lectura amena. Ajuda a aquesta amenitat l'oralitat i l'estil vagament humorístic i sentimental, el record, la memòria, la nostàlgia i, sobretot, una grandíssima cultura cinematogràfica, en especial del cinema americà, poden fer passar al lector una estona agradable.

Tanca el llibre el capítol dedicat a l'avantdarrera copa, mentre el cambrer es prepara per tancar. Bé, aquí ve la conclusió del llibre, la tesi que en diríem. Trobar el còctel oportú depèn "del paisatge de l'esperit", és a dir que s'ha d'aprofitar l'hora màgica en que s'està en disposició de fruit d'una copa. Per què val la pena viure? Doncs endemés de per veure pel·lícules i llegir a Groucho Marx, com diu Woody Allen, es pot prendre també un còctel ben fet. □

Títol: *Beber de cine*
Autor: José Luis Garci
Editorial: Nickel Odeon
Pàgines: 153
Preu: 2000 pesetes.

